

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»

Είδομεν εἰς τὰ προηγηθέντα ἄρθρα ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, ὁ εὐσεβῆς λαὸς ἀπεδοκίμασε ταύτην καὶ δι' ἄλλην μίαν φοράν ἀπεδείχθη φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπεδοκίμασεν τὴν καινοτομίαν ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀπαρχὴν τῆς ἐπιβολῆς τῶν νεωτεριστικῶν τάσεων καὶ τοῦ ἀνοίγματος πρὸς τὴν αἵρεσιοβριθῆ Δύσιν, καὶ προπάντων διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατεδίκασεν ἐν τῇ γενέσει τῆς τὴν Παπικὴν καινοτομίαν καὶ ἀπέκλεισεν τὴν ἐσοδὸν ταύτης εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἶδομεν ἐπίσης ὅτι «Ὁ Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» ὅστις συνεκροτήθη τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς Καινοτομίας, ἀνέλαβεν τὸν κατὰ τῆς καινοτομίας σκληρὸν Ἀγῶνα. Ὁ Σύλλογος οὗτος τὸ 1926 μετετράπη εἰς τὴν «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ». Αὕτη ἀναγνωρισθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3086) 22.5.1926 Δικαστικῆς πράξεως ἀνέλαβεν τὸν συντονισμὸν πάσης κατὰ τῆς καινοτομίας ἐνεργείας καὶ κυρίως τὴν ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν καὶ συντονισμὸν τοῦ ἀγωνιζομένου Πιστοῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ὅστις πιστὸς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν συνεχίζει ἀδιακρόπως τὴν ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ περίοδος πάντως ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1935 διὰ τοὺς ΓΟΧ εἶναι ἡ μᾶλλον δύσκολος περίοδος, οὐχὶ τό-

σον διὰ τοὺς διωγμοὺς οἱ ὅποιοι σημεῖονται, ἀλλὰ κυρίως διότι στεροῦνται οὗτοι ἀρκετῶν κληρικῶν καὶ περισσότερον Ἐπισκόπων, ἐνῶ παράλληλα ἐξηπατήθησαν ὅτι ἦτο εὐκολὸν νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν τροχίαν τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν καινοτομήσασαν Ἱεραρχίαν. Τοῦτο ὅμως, ὅπερ καὶ σήμερον ἐπεύχεται καὶ ἐπιδιώκει ἡ Ἀληθῆς Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ, δὲν σημαίνει ὅτι ὑστέρησεν ἡ Κοινότης εἰς τὴν καθαρὰν διατύπωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς, καθ' ἣν ἡ καινοτομία κατέστησεν ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗΝ τὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἐπομένως μόνον ἡ ὡς τάχιστα ἐπιστροφή τῆς θὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ ὡς κανονικὴν καὶ Ὁρθόδοξον. Ἡ θέσις αὕτη τῆς «Ἐλ. Θρ. Κοιν. τῶν Γ.Ο.Χ.» ἔκαμεν δυσχερὲς τὸ ἔργον τῆς διότι αὕτη ἦτο ἡ αἰτία τῆς συστηματικῆς, ἐκ μέρους τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας συκοφαντικῆς ἐκστρατείας καὶ ὄλων τῶν σημειωθέντων μεσαιωνισμῶν κατὰ τῶν ΓΟΧ. Παράλληλα δὲ τὸ γεγονός ὅτι ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος, ἐφέρετο καὶ ἤγετο ὑπὸ τοῦ Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου καὶ ἠγνόει ἢ ἠδιαφόρει διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος ἐδυσχέραιε τοὺς ἀγῶνας τῶν ΓΟΧ.

Παρ' ὅλα ταῦτα συνεκλόνισαν τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον οἱ ΓΟΧ, μὲ τὰ ὑπομνήματά των, μὲ τὰς ἀναφοράς των, μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ πραξικοπήματος καὶ προπάντων μὲ τὴν σθεναρὰν των πίστιν τὴν ὅποιαν ὠμολόγουν καὶ διὰ τὴν ὅποιαν ἀπέβησκον. Εἶναι χαρακτηριστικὸν εὖ-

θὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἐνῶ οὐδεμία Ἐκκλησία συνεφώνησεν μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας, καὶ ἅπασαι κατεδίκασαν ταύτην, δὲν ἀπήτησαν ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἐορτολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ ἀποσωθοῦν τὸ θέμα μετὰ ἀπὸ ἀναιμικὰς καταγγελίας, ἐνῶ προϊόντος τοῦ χρόνου παρατηρεῖται εἰς τε τὰς Παλαιοημερολογικὰς καὶ τὰς Νεοημερολογικὰς Ἐκκλησίας ἐμφανῆς διάθρῳσις ὑπὸ τοῦ Παπσοικουμενισμοῦ. Τοῦτο ἀκριβῶς ὡς καὶ ἄλλοι παράγοντες θὰ ὀδηγήσουν πρὶν σχεδὸν παρέλθῃ δεκαετία ἀπὸ τοῦ Σχίσματος νὰ ἀποκηρυχθῇ ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἢ Καινοτόμου Ἱεραρχία ὡς ἀμετανόητος ἐν τῷ σχίσματι καὶ ἐξυπηρετοῦσα τὰ σχέδια τοῦ Παπσοικουμενισμοῦ. Αὐτὰ ὁμῶς θὰ παρακολουθήσωμεν εἰς τὴν συνέχεια τῶν ἄρθρων μας.

**Η «Ε.Θ.Κ. ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.»
ΕΠΑΝΔΡΩΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ
ΕΞΕΛΘΟΝΤΩΝ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ**

Εἶπομεν ὅτι τὴν ὄλην διοίκησιν καὶ ὀργάνωσιν τῶν ΓΟΧ ἀνέλαβεν ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 1926 ἡ «Ε.Θ.Κ. τῶν Γ.Ο.Χ.». Βασικὸν δὲ μέλημα αὐτῆς ὑπῆρξεν ἀφ' ἐνός μὲν ἐσωτερικῶς νὰ μὴ διαβρωθῇ ἡ Ὁρθόδοξος συνειδησις ἀπὸ τοὺς διασυρμούς καὶ τὴν προπαγάνδα τῶν καινοτόμων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξωτερικῶς νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν Καινοτομήσασαν σχισματικὴν Ἱεραρχίαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τροχίαν τῆς, ἀπαλλάττουσα αὐτὴν ἀπὸ τὴν πλεκτάνην τοῦ Παπσοικουμενισμοῦ. Διὰ

τὸ πρῶτον ἐφρόντισεν διὰ τὴν ἴδρυσιν Παραρτημάτων, ἀνέγερσιν Ναῶν καὶ προπάντων ἐπάνδρωσε τὸν Ἀγῶνα μὲ ζηλωτὰς Ἱερομονάχους ἐξ Ἀγίου Ὀρους. Ἀλλὰ πλείστοι ἱερεῖς καὶ ἐκ τῆς καινοτομίας ἐπέστρεψαν καὶ προέταξαν τὰ στήθη των κατὰ τῆς καινοτομίας καὶ ὑπηρετήσαν τὸν Ὁρθόδοξον λαὸν καὶ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα. Πάντως ἡ προσφορὰ τῶν ζηλωτῶν τοῦ Ἀγίου Ὀρους ὑπῆρξεν ἱστορικῆς σημασίας.

Ἐκ τῶν Ἱερομονάχων τοῦ Ἀγίου Ὀρους πρῶτος ὅστις ἔσπευσεν νὰ στηρίξῃ τοὺς ΓΟΧ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτοὺς καὶ τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν, ἐκ τῆς μάλιστα τῆς καινοτομίας, ὑπῆρξεν ὁ ἐπιφανῆς Ἱερομόναχος καὶ γνωστός ἀνὰ τὸ Πανελληνιον Πνευματικὸς, ὁ Πατήρ ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Οὗτος τὴν ἐπομένην τῆς ἐπαράτου Καινοτομίας γράφει πρὸς τὰ ἐν Ἀθῆναις πνευματικὰ του τέκνα καὶ χαρακτηρίζει τὴν καινοτομίαν ὡς αἰτίαν χωρίζουσαν τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὸν Θεόν. Παράλληλα ἀποστέλλει τὰ Πατριαρχικὰ συγγίλια μὲ ἐντολὴν νὰ πολυγραφηθοῦν καὶ νὰ διανεμηθοῦν διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ προφυλαχθοῦν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν φθορὰν τῆς Παπικῆς Καινοτομίας. Ἐνῶ παράλληλα ἀγωνίζεται ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ὅπως παύσῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Καινοτόμου Πατριάρχου.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν περιπίπτει εἰς τὴν δυσμένειαν πολλῶν, ἀφήνει τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ σπεύδει πρὶν τοῦ 1926 εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους Ἀγιορείτας Ἱερομονάχους, οἱ ὅποιοι ἐπανδρῶνουν τὴν «Ἐλ. Θρ. Κ. τῶν ΓΟΧ» ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τινος ἐγγράφου αὐτῆς (*).

Παρατίθεται τὸ σχετικὸν ἔγγραφον:
«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἀθῆναι τῆ 23 Μαΐου 1933

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

Διὰ τοῦ παρόντος πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ Πανοσολογώτατος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Πνευ-

Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ δρᾶσις τοῦ ἀνδρός ὥστε ἐντὸς τοῦ 1927 ἰδρύει τὸ μεγαλύτερον σήμερον, ἐξ ἀπόψεως ἐμφύχου ὕλικου, ἀνὰ τὸν κόσμον Μοναστικὸν Κέντρον, τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν Κακιὰν θάλασσαν τῆς Κερατέας Ἀττικῆς.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Ἱερομονάχου Ματθαίου, ἐξέρχονται τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἄλλοι Ἱερομόναχοι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

Κατὰ τὸ 1928 ἐξέρχονται καὶ ἐπανδρῶνουν τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα οἱ Ἱερομόναχοι ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΕΜΟΝΗΣ καὶ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὁ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΣΚΟΥΡΛΗΣ ἐκ τῆς Νέας Σκῆτης, τὸ δὲ 1929 οἱ Ἱερομόναχοι, ΑΡΤΕΜΙΟΣ ΟΥΖΟΥΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΥΤΣΟΝΙΚΟΛΑΣ, ΓΕΔΕΩΝ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ, ΑΡΤΕΜΙΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΙΝΟΣ καὶ ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΓΙΑΣ. Πρέπει καὶ πάλι νὰ τονίσωμεν ὅτι διὰ τὴν ἔξοδον τῶν ἀνωτέρω Ἱερομονάχων συνετέλεσεν ὁ Φλογερός Μοναχὸς Ἀρσένιος Κοττέας (*).

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίοδον τὰ παρρητήματα τῆς «Ἑλλ. Θρ. Κοιν. τῶν Γ.Ο.Χ.» ἀνέρχονται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς 245, μετὰ δὲ τέσσαρα ἔτη, τὸ 1934, ταῦτα ἀνέρχονται εἰς 800. Τοῦτο μαρτυρεῖ πόσον εἰργάσθη ἡ Κοινότης καὶ ὅποιον πλήγμα ἐπέφερεν εἰς τὸν Καινοτόμον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον. Τὸ γεγονός τοῦτο κάμνει πολλοὺς ἐπισκόπους νὰ διαμαρτύρῶνται διὰ τὴν καινοτομίαν καὶ ἀργότε-

ρον τοὺς τρεῖς νὰ ἐπιστρέψουν ἐκ τῆς κοινοτομίας.

Ἡ «ΕΛΛ. ΘΡ. ΚΟΙΝ. ΤΩΝ ΓΟΧ» ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΚΛΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΗΣ 3.3.1923

Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὰς σημαντικώτερας ἐνεργείας τῆς Κοινότητος, διότι αὐτὴ ἐσημείωσε τεραστίαν δρᾶσιν, καὶ πρῶτον τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς πρὸς τὴν Καινοτόμον Ἱεραρχίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτην τὴν ἀνάκλησιν τῆς πραξικοπηματικῆς καὶ καταφῶρος ἀντικανονικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὑπ' ἀριθ. 430) 124 τῆς 3.3.1924, διὰ τῆς ὁποίας ἰταμῶς ἐπέβαλεν οὗτος τὴν ἐπάρατον καινοτομίαν. Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 8.2.1928 καθ' ἣν ἡ Καινοτόμος Ἱεραρχία συνεζήτην τὸ θέμα τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Δ.Σ. τῆς Κοινότητος (ὑπ' ἀριθ. Σ.Π. 2625) 1928) ὁ Δημητριάδης ΓΕΡΜΑΝΟΣ φέρεται εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς 8.2.1928 εἰπὼν τὰ κάτωθι:

ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΤΗΣ 8.2.1928

«Ὅπως ἄλλοτε εἶπον ἐν ὄπιον τῆς Ἱεραρχίας, τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον εἶναι μὲν ὀρθώτερον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τὸ ὀρθότατον, διότι ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία μελετᾷ τὴν εὐρεσιν τρίτου Ἡμερολογίου. Διὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ ὁμοῦς τὸ Γρηγοριανὸν παρ' ἡμῖν ἐπρεπε νὰ ὑπάρχη ἡ

ματικὸς Κοσ. Ματθαῖος Λαυριώτης Ἱερομόναχος ἀνίκει εἰς τὴν δυναμὶν τῶν Κληρικῶν τῆς ἡμετέρας Κοινότητος συγκαταριθμηθεὶς εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928.

Τὸ παρὸν χορηγεῖται ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Σ. Τ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ὁ Μοναχὸς Ἀρσένιος Κοττέας εἶναι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ οὐχὶ Ρουμανικῆς. Εἰς τὴν Ρουμανίαν ἐγεννήθη καὶ ἐσπούδασεν μόνον. Ἐκάθη Μοναχὸς εἰς Ἁγιον Ὄρος καὶ ἐμόνασεν, παρὰ τὴν ἔρημον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἥτις ἀπετέλει περιφέρειαν τῆς Μ. Λαύρας.

συγκατάθεσις τῶν τρισάκρων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς. Ἀνέφερα δὲ ὡσαύτως ὅτι μικρὰ αἷτια ἔχουσι πολλὰς μεγάλα ἀποτελέσματα καὶ ἀνέφερα παράδειγμα τῆς προσφυγῆς τῶν Ὁρθοδόξων Σύρων εἰς τὸν Οὐντισιμὸν χάριν τῆς γνωστῆς ἰχθυοφαγίας ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῆ καὶ εἶπον, ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ προκίνησαι μεγάλη σκάνδαλα ἐκ τῆς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἐξ ἡ τ ἡ σ α δ ἔ τ ρ ι ς ν ἄ κ α τ α τ ε θ ῶ σ ι τ ἄ ἔ γ γ ρ α φ α τ ῶ ν Π α τ ρ ι α ρ χ ε ῖ ω ν κ α ἰ δ ἔ ν κ α ι τ ε τ ῆ θ ἡ σ α ν διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀνεγνώσθησαν, ἵνα διαφωτισθῶ τόσοι ἐγὼ ὅσον καὶ ἡ ἱεραρχία. Καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι ἐζήτησα τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ἀληθῶς, ὅτι κατετέθησαν. Ἄτυχως, ὅτι ἐφοδοῦμην ἐγένετο, τὰ τρία Πατριαρχεῖα ἐμμένον εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἐφθάσαμεν εἰς σημεῖον νὰ διακοπῆ ἡ ἐνότις τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ ἐσοτάξωμεν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου 13 ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ καὶ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα. Φρονῶ, ὅτι ἦτο ἐσπευσμένη ἡ ἀπόφασις τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ δὲ συνεννόησις τοῦ Προέδρου μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων δὲν κατέληξεν εἰς αἴσιον ἀποτέλεσμα, ὅτι δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ νὰ δεχθῶμεν τὸ Παλαιὸν ἐσθολόγιον μέχρις ὅτου διὰ κοινῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων καὶ ἀπὸ κοινῆς κατὰ τὰ εἰσθότα γίνῃ τὸ νέον δεκτόν, συναποφασίσῃ δὲ καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας. Φρονῶ ὡσαύτως, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο δεκτόν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα ἢ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος δύναται ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ Παλαιὸν ἐσθολόγιον ταυτέστιν νὰ ἐσοτάξωνται μεθ' ἡμῶν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

Λίαν κατηγορηματικῶς καὶ μὲ ἰδιαιτέραν πικρίαν ἀποφαίνεται ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ λέγων ὅτι ἀπεκρύβησαν τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀντήλλαξεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ἰ-

διαιτέρως αἱ ἀρνητικαὶ αὐτῶν ἀπαντήσεις καὶ ἐπικρίσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου. Ἀσφαλῶς οὐδέποτε θὰ εἰσῆγето ἡ Καινοτομία ἂν ἡ Ἱεραρχία, πρῶτον ἦτο ἐλευθέρα καὶ δὲν ἐκυθέρνα μονοκρατικῶς ὁ Χ. Π., καὶ δεύτερον, ἔστω ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, ἡ Ἱεραρχία ἐγνώριζε τὴν σχετικὴν ἀλληλογραφίαν. Καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁμοῦς συνεδρίασιν καὶ παρὰ τὴν σαφῆ πρότασιν τοῦ Δημητριάδος ἡ Σύνοδος ἀποδεικνύεται ἀνίκανος νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τῶν Πάπα τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἀνάκλησιν τῆς Ἐγκυκλίου, ἐνῶ οὗτος ὑφαρπάζει τὰς ὑπογραφὰς αὐτῶν, ἵνα στηρίξῃ τὴν ἀντικανικὴν πρᾶξιν του ἡ Σύνοδος, ἢ ὅποια καθ' ὑπόδειξιν του ἀποφαίνεται: ὅτι περὶ τοῦ θέματος τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀρμόδια μόνη ἡ Ἱεραρχία. Ὁ ἴδιος δὲ ἠναγκάσθη ἀπλῶς νὰ ἐπιη ὅτι θὰ ἔφερε τὸ θέμα εἰς τὴν πρώτην σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας. Οὕτω ἡ σαφῆ καὶ ὀρθῆ εἰσήγησις τοῦ Δημητριάδος ἀπερρίφθη εἰς τὴν οὐσία. (Ἴδὲ σχετικῶς Ἐκκλ. Ἑλλ. Ἱστορία Θεοκ. Στράγκα, Ἀθῆναι 1971, σελίς 1533 - 34).

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι οὐδόλως ἀπητεῖτο ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐγκυκλίου ὡς ἐζήτησε ὁ Δημητριάδος, διότι οἰαδῆποτε στιγμὴν ἢ παράνομος ἐκεῖνη ἐγκύκλιος ἠδύνατο νὰ ἀνακληθῆ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἱεραρχία ἀπὸ τὸ θᾶρος της, ἀλλὰ ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος ἐπέδιωξεν ὅλως τὸ ἀντίθετον καὶ διὰ τοῦτο ὑφῆρπασεν ἐκ τῶν ὑστέρων τὰς ὑπογραφὰς τῶν Συνόδων, μήπως κάποια στιγμὴ ἡμφισθητεῖτο ἢ καταφῶρως ἀντικανονικῆ Ἐγκύκλιος τοῦ 1924 καὶ κατέρρειεν ὀλόκληρον τὸ σατανικὸν του σχέδιον.

Η ΕΛΛ. ΘΡ. ΚΟΙΝ. ΤΩΝ ΓΟΧ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1929 ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ
ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΝ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
Τὴν 27 Ἰουνίου 1929 ὁ Διευθυντῆς
τῆς ἐφημερίδος «ΣΚΡΙΠ» καὶ πρόεδρος

τῆς «Ε.Θ.Κ. ΓΟΧ» ΕΥΣΑΡΑΤΙΑΔΗΣ μετὰ τοῦ Δ.Σ. αὐτοπροσώπως ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν συνεδριάζουσαν Σχισματικὴν Ἱεραρχίαν, ὑπέβαλεν ὑπόμνημα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξετιθεντο οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλον τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

Ὅτε ἀνεγνώσθη τὸ ὑπόμνημα τῆς «Ε.Θ.Κ. ΓΟΧ», ὡς καὶ ἄλλαι σχετικαὶ πολυάριθμοι διαμαρτυρίαι, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, παρὰ τὴν ἀπὸ 8.2.1928 ὑπόσχεσίν του ἢ μᾶλλον ἀπόφασιν νὰ εἰσηγηθῆ οὗτος τὸ θέμα εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, εἶπεν τὰ κάτωθι:

«Πᾶσαι αἱ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου συνελθούσαι συνελεύσεις τῆς Ἱεραρχίας καὶ αἱ Σύνοδοι, ἐπεκύρωσαν (1) τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς διορθώσεως τοῦ ὑπάρχοντος Ἡμερολογίου μετ' ἀποφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (2) καὶ τῆς προηγηθείσης ἐφαρμογῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους». (Ἐκκλ. Ἑλλ. Ἰσ. Θ. Στράγκα, Ἀθῆναι 1971 σελ. 1646). Ταῦτα λέγων καὶ ἐνῶ ἐπιχειρεῖ καὶ πάλιν διὰ τοῦ ψεύδους νὰ ὑφαρπάσῃ ἐκ νέου τὰς ὑπογραφάς, συναντᾷ ζῶντῶν ἀντίδρασιν. Ὁ Χαλκίδος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἀποκαλύπτει τὰ κάτωθι:

«Κατὰ τὰ ἀναγνωσθέντα Πρακτικὰ περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀντίρροσῆς τις. Ἐπιτοῦτο ὑπὲρ

ξενζωηρὰ ἀντίρροσῆς ἐκ μέρους πολλῶν, ἀλλὰ δὲν ἐγράφη εἰς τὰ πρακτικά, ἐνῶ ἄλλων ὑγνώμαι ἐγράφοντο ἐπιμελῶς. Ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τῶν ἐγγράφων ὅτι ἡ μία Ἐκκλησία προσεπάθησεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ ὑφαρπάσῃ τὴν γνώμην τῆς ἄλλης. Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦ Ἡμερολογίου ἐσκανδάλισε τοὺς Χριστιανούς καὶ ἐδημιούργησε θάρυβον, οἱ δὲ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ὀλίγοι, ἀν μάλιστα ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι θὰ αὐξηθοῦν ἔτι μᾶλλον».

Ὁ δὲ Κασανδρείας Εἰρηναῖος εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίαν εἶπεν: «Τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι μέρος τοῦ νεωτεριστικοῦ προγράμματος τοῦ ὁποῖον ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἐπεχειρήσαν νὰ εἰσαγάγῃσιν ἐν τῇ Αὐτοκεφαλῇ τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίᾳ καὶ πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ ἐξετασθῆ...».

Ὁ Μαρωνεὶας Ἀνθιμος εἶπεν τὰ ἐξῆς: «Παρ' ὄλον ὄν τρέφω σεβασμὸν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἢ ὑπ' αὐτοῦ Πρωτοβουλία περὶ μεταλλαγῆς δὲν ἐγένετο ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καὶ τρόπῳ. Διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ἐσκανδαλίσθησαν καὶ θὰ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ληφθῶσι τὰ προσήκοντα μέτρα καὶ οὐχὶ νὰ καταδικάζονται» (3).

Ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶπεν: «Υποβάλλων σχετικὸν ὑπόμνημα,

1. Ἴδου ἡ πονηρία καὶ ἀνανδρία τοῦ ἀνθρώπου ὑπέκλεψεν τὰς ὑπογραφάς διὰ νὰ δύναται νὰ λέγῃ ταῦτα, ἦτοι, εἰσθε συνυπεύθυνοι ἔστω ἐκ τῶν ὑστέρων μετὰ τὰς ὑπογραφάς τὰς ὁποίας ὑπέκλεψα.

2. Ἀποκορύφωμα ψεύδους καὶ ἀναιδείας ἀκόμη ψεύδεται ὅτι ἀποφάσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐγένετο ἡ Ἀλλαγὴ(!), ἐνῶ τῇ ἀληθείᾳ οὗτος ἐξεβίασεν τὸ Πατριαρχεῖον.

3. Ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ Μαρωνεὶας ἀποκαλύπτεται ὅτι καὶ οὗτος ἀγνοεῖ ὅτι ἡ πρωτοβουλία περὶ ἀλλαγῆς δὲν ἀνήκει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ εἰς τὸν Χρ. Παπαδόπουλον καὶ δευτέρου μαρτυρεῖται ὅποια κατηγορία κατεφέροντο ἐν τῇ Συνόδῳ κατὰ τῶν Παλααιομερολογιτῶν. Ἄν μελετήσῃ τις τὰ σχετικὰ Πρακτικὰ βλέπει ὅτι οἱ Παλααιομερολογίται παρουσιάζονται ὡς ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐθνικὸς καὶ Ἐκκλησιαστικὸς κίνδυνος(!)

παρακαλῶ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ Ἡμερολόγιον πρέπει νὰ ἐξετασθῆ κυριῶς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς διαφορᾶς πρὸς τοὺς Καθολικούς καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ἕναν φραγμὸν διὰ τοὺς Χριστιανούς...».

Σαφῶς ἀποκαλύπτεται καὶ κατακρίνεται τὸ ἀνοιγμα πρὸς τὴν Δύσιν ὡς καὶ προηγουμένως ἐτόνισεν καὶ ὁ Κασανδρείας Εἰρηναῖος. Ἀκολουθῶς δὲ καὶ ὁ Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος (αὐτόθι σελὶς 1647—1648).

Πρέπει πάντως νὰ σημειώθῃ ὅτι κατὰ τὴν Ἱεραρχίαν ταύτην ὠξύνθησαν τὰ πράγματα μέχρι σημείου νὰ ἀποχωρήσουν τινὲς τῶν Ἱεραρχῶν. Παραθέτομεν ἱστορικὰ κείμενα τῆς ἐποχῆς:

«Τὴν 2 Ἰουλίου 1929 ἐπιληφθείσης τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ Ἡμερολογίου παρόντων 44 μητροπολιτῶν ἐζητήθη νὰ ἀναγνωσθῶσι τὰ πρακτικά καὶ ἡ ἀλληλογραφὰ δι' ὧν ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἐφηρμόσθη ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου. Ἐνῶ δὲ ἠλέγχοντο ταῦτα, ὡς μὴ ἐκθέτοντα τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἔχων ἐτοιμάσει πρακτικὸν ἐγκρίνον τὰ τῆς μεταβολῆς, ἔθεσε τοῦτο ὑπὸ τὴν ψῆφον τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἐζήτησε τὴν ἐκ συναρπαγῆς ὑπογραφὴν αὐτοῦ. Κατὰ τῆς ἀποπειρας ταύτης διεμαρτυρήθησαν πολλοὶ Ἱεράρχαι, ἰδίως δὲ οἱ Μητροπολιταὶ Κασανδρείας, Μαρωνείας, Ἀδριανουπόλεως, Ἰωαννίνων, Δρυϊνουπόλεως, Φλωρίνης, Σάμου, Δημητριάδος καὶ Χαλκίδος. Ἐπιμένοντας δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρακτικοῦ, ἀπεχώρησαν τῆς συνεδρίσεως περὶ τοὺς 14 Ἀρχιερεῖς, παρέμειναν δὲ μόνον 31, οἵτινες κατὰ πλειοψηφίαν καὶ οὗτοι 27 κατὰ 4 ὑπέγραψαν τὸ πρακτικὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἕχον ὡς ἐξῆς:

«Ἡ Ἱεραρχία ἀποφασίζει ὅπως τηρουμένων τῶν περὶ τοῦ Ἡμερολογίου

Ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων, ἕκαστος Ἱεράρχης φροντίζη, ἵνα διὰ καὶ ταλλήλων τρόπων διαφωτίζη τοὺς ἐκ πλάνης ἐμμένοντας εἰς τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον».

Τὴν 4ην Ἰουλίου 1929 προκειμένου νὰ ἐπικυρωθῶσι τὰ πρακτικά τῆς ἀνωτέρω πολυθοροῦσου συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κασανδρείας ἐγερθεὶς ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς πρότασιν ὑπογεγραμμένην καὶ ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δρυϊνουπόλεως καὶ Δημητριάδος, ἀποτελοῦσαν δὲ ἐπίσημον καταγγελίαν τοῦ πραξικοπήματος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἥτις καταγγεῖλια θὰ παραμείνη ἱστορικὴ εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διαμαρτυρία ἔχει οὕτω:

«Τῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Ἱεροσολύμων τοῦ Β' τοῦ Τρανοῦ, ἐν Μεγάλῃ Συνόδῳ ἀποκηρυξάντων τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ δεινοὺς ἐπιτιμίας ἀποκλεισάντων οἰανδήποτε ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, μόνον Μείζονι Συνόδῳ Τοπικῇ ἢ Οἰκουμενικῇ νόμοις καὶ Ἱεροῖς Κανόσις ἐπιτέτραπται πᾶσα περαιτέρω ἀνακίνησις τῶν ζητημάτων τούτων.

Κατὰ ταῦτα

Οὐδεμία τῶν ἐπὶ μέρος Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἴτε Οἰκουμενικὴν Πατριαρχεῖον ὀνομάζεται αὐτὴ εἴτε Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἢ ἄλλη τις ἐπὶ μέρος Ἐκκλησία, ἐδικαιούτο μονομερῶς, ἐφ' ὕβρει τῶν οὕτως ὁμοφώνως θεσπισάντων Ἱερωτάτων Πατριαρχῶν καὶ ἀσεβεῖ καταπατήσει τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, εὐσταθείας, ἐνότητος καὶ ὁμοφρονίας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ συνορτασμῷ τῶν Μεγάλων τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως εορτῶν καὶ ἰδία τοῦ Ἁγίου Πάσχα ὑπὸ τῶν Μ. καὶ Ἁγίων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καθορισθέντων, ἵνα διὰ τοῦτον ἡ ἐκείνων τὸν λό-

γοι εισαγάγη εις την 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν μετρησθησάμενα ἡμερολόγια καὶ Πασχάλια, διασπῶσα οὕτω τὴν ζήλευτῶς ἐπὶ αἰῶνας βασιλεύουσαν ἐν τῇ Μιᾷ, 'Αγίᾳ, Καθολικῇ καὶ 'Αποστολικῇ κατὰ 'Ανατολὰς τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίᾳ, 'Ενότητι, 'Ομόνοιᾳ καὶ 'Αγάπῃ, καὶ σιανδαλίζουσα τὰ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἐν ἀφελότητι καρδίας προσκεκολλημένα εἰς τὸ ἀποπνέον ἀποστολικότητα, πατερικότητα καὶ οἰκουμενικότητα ἀρχαίων 'Εκκλησιαστικῶν καθεστῶς πιστὰ τῆς 'Εκκλησίας τέκνα.

Οἱ ὑποφαινόμενοι Μητροπολίται τῶν ἐν ταῖς Νέαις Χώρας διοικητικῶς ἠνωμένων Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου μετὰ τῶν τῆς Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐρισκόμενοι ἀπέναντι τετελεσμένων γεγονότων, τὴν ἀνάγκην ποιοῦμενοι φιλοτιμίαν καὶ τὰ Μητρικὰ σφάλματα ὑϊκῇ στοργῇ καὶ σεβασμῷ συγκαλύπτοντες, ἀνεχόμεθα τὰ συναραγῆ τελεσθέντα καὶ ἐτοιμῶς ἔχομεν ἀποδέξασθαι ταῦτα, ἕως οὗ μείζων Σύνοδος ἐπιληφθῆ καὶ διευθετησῆ αὐτὰ, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τρεῖς ὅρους:

1) Ἄν διὰ τοῦ ὑπὸ ὑπογραφὴν σήμερον περὶ ἡμερολογίου τῆς προχθὲς Τρίτης 2 Ἰουλίου Πρακτικοῦ ὀλοκληρῶς ἡ συνεδριάζουσα Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία συνποσχηθῆ, ὅτι ἀπὸ σήμερον κλείει ὀριστικῶς τὴν θύραν τῶν καινοτομιῶν ἐν τῇ 'Ορθόδοξῳ Ἑλληνικῇ 'Εκκλησίᾳ.

2) Ἄν ἀξιοχρέω ποιμαντικῇ προνοίᾳ θελήσῃ νὰ παύσῃ πᾶσαν καταδίωξιν ἢ πείσιν κατὰ τῶν στερεῶς ἔχομένων καὶ ἀνευδότης ἀφοσιωμένων εἰς τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως μέχρι σήμερον ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἡμῶν 'Εκκλησίᾳ ἐν χρῆσει ὑπάρχον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἀγαπητῶν Ὁμογενῶν καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καὶ τέκνων ἡμῶν καὶ

3) Ἄν ἀποφασίσῃ ἡ συνεδριάζουσα Ἱεραρχία, ἵνα ἀναθῆσῃ εἰς τὴν σύνεσιν τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων ἀδελφῶν τὴν διὰ τῶν κανονικῶν Ἱερέων ἐξοικονόμησιν καὶ θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν τυπτομένων τὴν συνείδησιν εὐσεβῶν τῆς 'Εκκλησίας τέκνων «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν».

Ἄλλως διαμαρτυρόμενοι διὰ τὴν ἀντικανονικότητα τῶν τελεσθέντων, ἐπιφυλασσόμεθα ἵνα καταγγείλωμεν αὐτὰ ἐνώπιον τῆς θάσσον ἢ βράδιον συγκαληθησομένης μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἀθῆναι τῇ 4 Ἰουλίου 1929

† Ο ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ο ΔΡΥΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἡ ὑποβληθεῖσα αὕτη πρότασις, ἀληθὲς μαστίγιωμα κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῶν ὀλίγων μετ' αὐτοῦ καινοτομιστῶν, ἔπρεσεν ὡς δόγμα ἐντὸς τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἀλληλέγγυοι τῆς παρατόλμου ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἀνησύχησαν σοβαρώτατα καὶ ἤρχισε παρασκηνιακὴ ἐνέργεια σύντονος, ὅπως ἀποσυρθῆ τὸ σφοδρὸν τοῦτο κατηγορητήριον. Εἰς τὴν ἀσάλευτον ὁμως ἀπόφασιν «τῶν Τριῶν» νὰ μὴ ἀποσύρῃσι ταύτην, διωργανώθη ἀντίδρασις ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης ἤτις ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ κατῶρθωσε νὰ μεταπέισῃ πολλοὺς ἐκ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην ἀποχωρησάντων Ἀρχιερέων καὶ οὕτω τὴν 5ην Ἰουλίου ἐπὶ τῇ ριφθείσῃ ἐντέχνως ἰδέᾳ ὅτι ἡ πρότασις «τῶν Τριῶν» καθάπτεται πάντων ὁσοὶ ἀπεδέχθησαν τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ προτάσει ὅτι ἡ κατηγορούσα πρότασις θὰ φέρῃ μέγαν δῆθεν σάλον ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ, ἀπεφασίσθη, τῇ ἐπιμόνῳ θελήσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀναλαβόντος νὰ ἀνασκευάσῃ προχείρως ἀμελετήτως, ὡς πάντοτε, τὸ περιεχόμενον τῆς κατηγορούσης προτάσεως «τῶν Τριῶν», ὅπως συνταχθῆ ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων Ἱεραρχῶν καὶ ὑπογραφῆ ὑπ' αὐτῶν ἀνακοινωθέν, ἀποτελοῦν, ὡς θὰ ἐκθέσωμεν κατωτέρω, καθαρῶς ψευδολόγημα οὐδὲν πραγματικὸν γεγονὸς ἀναιροῦν. Τὸ ἀνακοινωθέν τοῦτο, ἔχει ὡς ἐξῆς:

«...Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀποδοκιμάσασα ὁμοφώνως τὸ ἐν λόγῳ σημείωμα (ἐννοεῖ τὴν πρότασιν τῶν «Γριῶν») ἔνεκα τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, μετὰ ἐμπεριστατωμένην μελέτην αὐτοῦ δηλοῖ ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ σημειώματος λεγόμενον, ὅτι ἡ ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ Τρανοῦ συνελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει γενικὴ Σύνοδος (1593) ἀπεκήρυξε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον καὶ «δεινοῖς ἐπιτιμίοις ἀπέκλεισεν οἰανδήποτε ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου», εἶναι ἀπολύτως ἀνακριβές, σθηριχθὲν, ἐπὶ πλαστογραφημότης τινος παρὰ Ἀγιορειτῶν σκευωρηθέντος. . . . .».

Δυστυχῶς οἱ πλείστοι, τῶν Ἱεραρχῶν, μὴ ἔχοντες τὸν χρόνον νὰ μελετήσωσι τὸ ζήτημα, παρεσύρθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, σκοπίμως καὶ ἐν γνώσει πλαστογραφήσαντες τὴν χρονολογίαν τῆς δι' ἐπιτιμίων ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ Τρανοῦ ἐν Μεγάλῃ Συνόδῳ ἀποκηρυξάσης τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Διότι δὲν πρόκειται περὶ τῆς Συνόδου τῆς συνελθούσης τῷ 1593, ἥς τὴν ἀπόφασιν ἐπικαλεῖται τὸ ἀνωτέρω ἀνακοινωθέν, ἀλλὰ περὶ τῆς Συνόδου τῆς συνελθούσης κατὰ τὸ ἔτος 1583 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἱερεμίου, καὶ περὶ τοῦ ἐπιτιμίου τῆς Συνόδου ταύτης.

Δὲν ἐδίστασεν καὶ πάλιν ὁ Χρυσό-

στομος Παπαδόπουλος μὲ κάθε τρόπον νὰ ὑφαρπάσῃ τὰς ὑπογραφὰς καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν παραχάραξιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, προκειμένου νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ δεδικασμένον τῆς Παπικῆς Καινοτομίας ἡτοῦ τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, καὶ νὰ διασύρῃ οὕτω τοὺς ζηλωτὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Βεβαίως ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν καὶ ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα, ἀλλὰ καὶ μετὰ διαιτην κατὰ τὴν ἸΔ' Ἱεραρχίαν, Ὀκτώβριος 1931, ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν ὑπὸ τοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου, δταν αὕτη ἐτοίμαζεν τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὴν μελετωμένην τότε Προσύνοδον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, ὁ Κασσανδρείας, εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«...Ἰπομυμνήσκω τὴν ἐν δυσὶ μεταγενεστέροις Συνόδοις τοῦ 1583 καὶ 1587 καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, αἵτινες ἐπὶ πλέον γινώσκουσαι ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐγένετο διὰ προσηλυτιστικῶς σκοποῦς καὶ πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν ἀξιώσεων τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα αὐστηρῶς ἀπηγόρευσαν τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν...». (Θεοκ. Στράγκα Ἐκκλ. Ἑλλ. Ἱστορία σελ. 1852).

(Τὴν ἐμπεριστατωμένην ἀναίρεσιν τοῦ γέμοντος ψεύδους καὶ διαστροφῆς τῆς Ἱστορίας ἀνακοινωθέντος τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, θά παραθέσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον).

ΑΙ ΔΥΟ ΟΔΟΙ

«Ἴδου δύο ὁδοὶ παρετέθησαν ἐνώπιόν σου, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος· ὅπου ἐάν θέλῃς, πορεύου. Καὶ ἴδου πῦρ καὶ ὕδωρ· ὅπου ἐάν θέλῃς, ἔκτεινον τὴν χειρὰ σου· ἐπὶ σοὶ ἐστίν, ἐάν θέλῃς κτήσασθαι τὴν ζωὴν, καὶ ἐπὶ σοὶ ἐστίν, ἐάν θέλῃς κτήσασθαι τὸν θάνατον. Ὁ οὖν θάνατός ἐστιν ὁ κόσμος, ἡ δὲ ζωὴ ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη».